

PEKELNÉ MOCNOSTI JI NEPŘEMOHOU

PLÁN SVĚŘENÝ PANNĚ MARIÍ A NAŠE ODPOVĚĎ

„Aby jeho milosrdenství mohlo víc zazářit, Bůh svěřil přípravu této obnovy mé mateřské činnosti.“ (25. 11. 1978)

„Bůh mi svěřil vykonání svého vítězného plánu.“ (13. 5. 1980)

Bůh svěřil Panně Marii všechno. Ona vlastní všechny klíče od Božího milosrdného Srdce. Všichni „archandělé a andělé světla jejího Neposkvrněného Srdce“, jak to často opakuje, jsou jí k dispozici. Žádá tedy i od nás, abychom se jí dali k dispozici pro tento veliký plán obnovy, který jí svěřila Nejsvětější Trojice v těchto „rozhodujících časech“.

Konáme to svým zasvěcením jejímu Neposkvrněnému Srdci: „**Zavazujeme se proto žít své křesťanské povolání podle tvých přání. Především usilujeme o obnovu modlitby a pokání...**“

Náš způsob života, hlavně týkající se svátosti Eucharistie a smíření, ať je k dispozici Panně Marii. Proto nás žádá o věrnost našim modlitebním povinnostem, abychom je prožívali jednoduchým, ale pravidelným způsobem, a volá nás, aby eucharistická úcta byla sluncem našeho života. „*Ať je eucharistický Ježíš centrem vaší modlitby, sluncem vašeho života, láskou celého vašeho kněžského bytí.*“ (22. 2. 1994)

Jak naléhavá je také svátost smíření! „*Nejprve se vy sami často zpovídejte.*“ (13. 7. 1984) Boží sluha Don Stefano Gobbi navrhoval (a sám to praktikoval) zpovídat se jednou za týden, nejpozději jednou za čtrnáct dní.

„*Zvu vás, moji milovaní, abyste se často zpovídali, pokud je to možné, každý týden... Žádám vás, abyste chodili do zpovědnice a byli k dispozici těm, kteří potřebují tuto svátost.*“ (8. 12. 1983)

Kněz je mužem Eucharistie. Kněz je mužem svátosti smíření. Nikdo to nemůže konat bez kněze. Toto naše místo je nenahraditelné.

Bůh svěřil Panně Marii poslání spásy v těchto posledních časech. Panna Maria počítá s naší odpovědí, která spočívá v tom, že budeme dobře a věrně plnit naše běžné kněžské povinnosti. V tomto čase to nedokážeme, pokud nám Ona nepomůže být věrnými kněžími. Avšak v této době to nedokážeme, pokud jí nebudeme zasvěceni, protože Ona se stará o to, abychom byli věrnými kněžími.

KONKRÉTNÍ ODPOVĚĎ

Protože časy jsou zlé, Maria nám nabízí skrytější službu, jíž je naše osobní odpověď na plán spásy, který jí svěřil Pán, a tím je oběť, tedy obětování se na oltáři jejího Neposkvrněného Srdce. Jde o „platbu“ za bratry, jak to Panna Maria říká, v tom smyslu, jak to také píše sv. Pavel v listu Kolosanům (1,24), ve smyslu „spoluvykoupení“: „*Zachráním mnoho duší, které Ježíš vykoupil, ale které jsou nyní tak vzdálené, protože moji synové budou spolu se mnou platit za ně.*“ (1. 4. 1974)

Tato nabídka je stejná jako otázka Panny Marie třem fatimským dětem hned při prvním zjevení: „*Chcete se obětovat Bohu, jste ochotní snášet všechna utrpení, které vám Bůh sešle, na odčinění hříchů, kterými je urážen, a jako prosbu za obrácení hříšníků?*“

O totéž prosí Panna Maria i nás: „*Kněží mého Hnutí, nejmilejší synové mého Bolestného Srdce, chcete přijmout mé láskyplné pozvání trpět se mnou?*“ (15. 9. 1975)

„*Chcete se i vy obětovat jako oběť Pánu na oltáři mého Neposkvrněného Srdce, za spásu mých ubohých hříšných dětí?*“ (15. 9. 1989)

Don Stefano často opakoval, že jsme povoláni konat čtyři úkony: „*Modlit se, trpět, obětovat se, mlčet.*“ (28. 3. 1975, *Velký pátek*)

Naše Paní nás volá k našemu „ano“ v jejím nitru (*Moje a vaše ANO* – 25. 3. 1980). Don Stefano to napsal také ve svém *Testamentu* (leden 2011): „*V Neposkvrněném Srdci Panny Marie opakuji své ANO Boží vůli.*“

I my nabízíme své „ano“ Boží vůli v Mariině „ano“ a v poslušnosti Syna. Konečně je to i součástí našeho kněžského svěcení: „*Chcete se zřici sebe sama, abyste svůj život víc připodobnili Pánovu kříži? – Ano, chci.*“

„*Abyste řekli s vaším bratrem Ježíšem na mém Neposkvrněném Srdci: Otče, jen tvá vůle ať se stane. Oběti ani celopaly jsi nechtěl, ale dal jsi mi tělo. Bože, přicházím, abych splnil tvou vůli.*“ (1. 3. 1980)

Připomínám první poselství, které jsem citoval výše: Otcův plán je úžasná milosrdná obnova. Obětujeme se tedy Otcovu milosrdenství, jak nás vyzývá svatý apoštol Pavel: „*Bratři, pro Boží milosrdenství vás vybízím: přinásejte sami sebe v oběť živou, svatou a Bohu milou. To ať je vaše duchovní bohoslužba.*“ (Řím 12,1)

To místo – oltář, na kterém se koná tato oběť – je Neposkvrněné Srdce Panny Marie. (Všimněte si vertikální čáry na „M“ na zázračné medailce: jako oltář!) S ní se nám daří odpovídat „ano“ na tuto výzvu sv. Pavla a jsme tak prostředníky, aby nás Ježíš mohl v nekonečném milosrdenství svého Božského Srdce „*strhávat stále hlouběji do úžasného víru své božské dokonalé lásky*“ (31. 3. 1988) a znovu vylít své milosrdenství na nás a na naše bratry kněze, „*zvláště na ty, kteří nejvíc potřebují Boží milosrdenství*“.

Právě toto bylo povoláním Dona Stefana Gobbiho: „*Miluj své bratry kněze, zvláště ty nejslabší, nejkřehčí, ty, kteří klesají, kteří jsou uvězněni v poutech vášní, zejména pýchy a nečistoty. Denně se za ně oběť v tichu a ve skrytosti, v pokoře a poddajnosti. Staň se obětí sladkou a mírnou, kterou položím na oltář pro dobro a spásu všech kněží.*“ (22. 3. 1988)

I my se stáváme na oltáři Neposkvrněného Srdce Panny Marie tímto nástrojem Božího milosrdenství pro sebe a pro naše bratry kněze, zvláště za ty, kteří vykonali svůj úkon zasvěcení Neposkvrněnému Srdci Panny Marie, byť jen jednou v životě a možná i trochu povrchně.

Jsou už součástí rodiny *zasvěcených Panně Marii*, jsou její a Ona je musí znovu získat, pokud se jí ztratili; jsou to naši bratři, a Ona nás chce použít, abychom za ně „*platili*“, ke slávě Panny Marie a pro Boží plán spásy, svěřený jí pro tyto poslední časy.

DŮVĚRA V BOŽÍ SLOVO

Jak konat toto naše povolání k oběti?

Postojem důvěry a odevzdanosti nebeské Mamince.

„*Mějte důvěru, důvěru, důvěru ve vaši nebeskou Maminku.*“ (11. 2. 1978)

„*Odpovídejte vždy a jedině hrdinskou důvěrou ve mne.*“ (8. 7. 1977)

„*Musíte se mi svěřit s největší důvěrou.*“ (29. 7. 1979)

Jak? Samozřejmě tak jako Ona, že budeme stavět na Božím slově.

„*Posilňuji vás Božím slovem, které se stalo světlem, které vedlo životem vaši nebeskou Matku.*“ (1. 3. 1980)

Nestavět na slovu toho anebo onoho vizionáře, ani na absolutizování či špatném pochopení Modré knihy, která nás vede v těchto časech. Zajisté, Modrá kniha nás samozřejmě vede, ale jen proto, že je v ní a pro nás Boží slovo světlem pro naše nohy, jak praví žalm 118 nebo 105.

Jako Abrahám, jako Job nebo Jáchym a Anna, anebo jako představený synagogy Jairus, jako Maří Magdalena a Marta, jako Panna Maria na Kalvárii: stále se spoléhat pouze na Boží slovo.

ABRAHÁM

V Knize Genesis (22) se píše, že „*Bůh zkoušel Abraháma*“. Žádal ho, aby obětoval svého jediného syna Izáka, z kterého měl mít potomstvo početné jako hvězd na nebi a písku na mořském břehu. „*Protože měl Abrahám víru, přinesl Izáka v oběť, když ho Bůh zkoušel. Svého jediného syna chtěl obětovat, přestože mu bylo slíbeno: »Od Izáka budeš mít potomky«.* On totiž uvažoval takto: *Bůh má dost moci, aby vzkřísil třebas i mrtvé. Proto také Izáka dostal nazpátek i jako předobraz.*“ (Žid 11,17–19)

Abrahám byl předobrazem Panny Marie, protože i Ona musela obětovat svého Syna, „jediného, kterého milovala“, a ta oběť byla pro ni skutečná. Avšak i Maria „*uvažovala, že Bůh má dost moci, aby vzkřísil třebas i mrtvé*“, a že Ježíš předpověděl toto své vzkříšení: a nepochybovala o tom ve svém srdci.

A nebyla zklamána: „*Resurrexit, sicut dixit*“, vstal z mrtvých, jak řekl, byl vzkříšen tak, jak předpověděl: aby se tomu dalo věřit, aby mohla mít „naději proti veškeré naději“, bylo potřebné svěřit se Ježíšovu Slovu, které je Božím Slovem v Osobě.

„*(Abrahám je náš otec), jak je psáno: »Ustanovil jsem tě za otce mnohých národů.« Je naším otcem před tváří toho, v nějž uvěřil, před Bohem, který dává život mrtvým a povolává v bytí to, co není. On uvěřil a měl naději, kde už naděje nebylo; tím se stal »otcem mnohých národů« podle slova: »Tak četné bude tvé potomstvo.« Neochabl ve víře, i když pomyslel na své již neplodné tělo – vždyť mu bylo asi sto let – i na to, že Sára již nemůže mít dítě; nepropadl pochybnosti o Božím zaslíbení, ale posílen vírou vzdal čest Bohu v pevné jistotě, že Bůh je mocen učinit, co zaslíbil.*“ (Řím 4,17–21)

Abrahám ve svém srdci nepochyboval kvůli narození Izáka ani kvůli jeho oběti, ale „upevnilo ho to ve víře“, měl (nadpřirozenou) víru a doufal proti vší naději (jen přirozené).

„Jen přirozená“ naděje je naděje založená na lidských důvodech, a ne pouze na Božím slově. Křesťanská naděje je teologická ctnost, která je nadpřirozená, tedy staví jedinečně na slově Božím, na Božím příslibu, na slovech Pána Ježíše, na přesvědčení, že to, co Bůh slíbil, je schopen také uskutečnit.

JOB

I Job byl podroben zkoušce, ale „nezhřešil“, vytrval ve víře a doufal v Boha, i když ho jeho manželka podněcovala k tomu, aby zlořečil Bohu, který dopustil, aby ho potkalo takové neštěstí. Zůstal spojen s Bohem svého štěstí... Znovu, jako Maria u paty kříže.

JÁCHYM A ANNA

V Modré knize je pěkné poselství, které vysvětluje, že i Mariini rodiče žili jen z víry a naděje „proti vší naději“:

„*V této důvěře žili moji rodiče Anna a Jáchym, které církve dnes připomíná a vám je podává jako vzor. V této důvěře žili všichni svatí, všichni Boží přátelé. Pouze této důvěře používal Všemohoucí vždycky, aby uskutečnil v každé době svůj záměr. Často jej uskutečnil také proti očekávání všech ve chvíli, kdy by to nikdo nevěřil. Tak tomu bylo ve velikém plánu, který Bůh uskutečnil prostřednictvím těchto svých dvou pokorných a chudých tvorů, které povolal, aby připravil narození vaší nebeské Matky. Vaše nebeská Matka byla povolána, aby doufala vzdor tomu, jak se věci jevíly, a spolehla se v naprosté důvěře jedinečně na Boží slovo.*“ (26. 7. 1976)

Tak i Maria: při Ježíšově narození, v době jeho života i při jeho smrti doufala proti vší naději, i proti samotnému běhu věcí, stavěla jen na slovech Ježíšových: „*Třetí den vstanu z mrtvých.*“

I my, tak jako Mariini svatí rodiče i jako Maria, čekajme na uskutečnění velkého Božího plánu, plánu milosrdné obnovy, čekajme i tehdy, když už možná „nikdo věřit nebude“.

JAIRUS (Mk 5,21–43)

Tento úryvek z evangelia je krásným příkladem toho, jak musíme důvěřovat Ježíši a jeho slovu a ne soudit je před tribunálem našeho rozumu.

Když se Ježíš zeptal zástupu: „*Kdo se mě to dotkl?*“ – apoštolové mu odpověděli: „Co se tak ptáš? Vidíš přece ten zástup, který se na tebe tlačí, a ty se ptáš: Kdo se mě to dotkl?“ Myslí si: „To nedává smysl.“ Ale Ježíš za této okolnosti se ženou trpící krvácením odpověděl: „Mé slovo má smysl, i když vy si ho dovoluujete posuzovat svým omezeným rozumem. Víím, co říkám, jsem Slovo Boží v Osobě!“

„*Zatímco ještě mluvil, přišli z domu představeného synagogy a řekli mu: »Tvoje dcera umřela; proč ještě mistra obtěžuješ?«* Ale když Ježíš zaslechl, co řekli, řekl představenému synagogy: „*Neboj se, jen věř!*“

„*Neboj se, jen věř!*“ Toto pozvání platí nám všem: **Věřme Božímu slovu!**

A později Ježíš říká: „*Děvče nezemřelo. Jen spí.*“ Oni se mu vysmáli.

Není třeba dělat si legraci z Božího slova, když mu nerozumíme, neboť nás přesahuje. Ono nás bude soudit v soudný den. (*Jan 12,48*) Když Ježíš řekne „*mrtvá neumřela, jen spí*“, je to absolutní pravda, která dojde naplnění v probuzení všech mrtvých na konci světa. Smrt je pro křesťana jen jako spánek. „Toto je slovo Boží!“

„*Talita, kum,*“ přikazuje Ježíš toho dne. Potom to přikázal sám sobě, aby byl vzkříšen, a na konci světa to přikáže celému lidstvu. Mezitím poznáváme první vzkříšení, kterým je víra v Ježíše, neotřesitelná víra v jeho všemohoucí Božské slovo.

V Katechismu katolické církve se píše, že svět a Církev poznají smrt i zmrtvýchvstání. (*KKC 677*) I podle výkladu třetího fatimského tajemství a podle mnoha slov Modré knihy poznáme „milosrdnou obnovu“ celého světa.

„Sešli svého Ducha, a všechno bude stvořeno a obnovíš tvářnost země.“ Tomu je třeba věřit i navzdory tomu, jak se věci vyvíjejí.

MAŘÍ MAGDALÉNA A MARTA

I u nich vidíme, že je Pán zkoušel. Udělal to v souvislosti s nemocí jejich bratra Lazara: „Ježíši, prosím! Ten, kterého miluješ, je nemocný, přijď a uzdrav ho!“

A Ježíš tam jde až po čtyřech dnech se slovy: „Tato nemoc není k smrti!“ Nakonec se Ježíšovo slovo jeví jako chyba: Lazar zemřel!

Lazar zemřel a sestry jsou zoufalé: „Ježíši, proč jsi nepřišel včas? Kdybys přišel zavčas, mohl bys pro něho něco udělat!“

A Ježíš jim znovu říká: „Toto všechno je k Boží slávě!... Pokud uvěříš, uvidíš Boží slávu!“

A opravdu, zázrak byl velmi mocný a byl k Boží oslavě. „Lazare, pojď ven! Mé slovo má moc i nad smrtí!“

Nejprve však bylo třeba uvěřit Ježíšovu slovu, pokračovat v důvěře v ně, i když se zdá, že On sám si protiřečí!

Podle Katechismu katolické církve a také podle Modré knihy i my musíme projít zkouškou, kvůli které mnozí budou o Bohu i o Panně Marii pochybovat. Mnohé to přivede podle zjevných skutečností k závěru, že už nemá cenu doufat! „*Naše naděje je mrtvá.*“ (*Ez 37,11*)

Emmauzští učedníci si říkali: „*My jsme doufali, že on vykoupí Izraele. Ale dnes je to už třetí den, co se to všechno stalo.*“ (*Lk 24,21*) Ježíšova odpověď na to byla: „*Jak jste nechápaví a váhaví uvěřit všemu tomu, co mluvili proroci!*“

PANNA MARIA

Pamatujte na slova Páně, která byla řečena při zvěstování prostřednictvím archanděla Gabriela a která komentoval svatý Jan Pavel II. takto:

„*Bude veliký... Pán Bůh mu dá trůn jeho otce Davida. A bude kralovat navěky nad Jakubovým rodem a jeho království nebude mít konce.*“ (Lk 1,32–33) „*Když nyní Maria stojí pod křížem, lidsky řečeno, je svědkem popření těchto slov.*“ (Redemptoris Mater, 18)

Avšak Panna Maria nepochybovala o Božím slově. Jan Pavel II. pokračuje: „*Jak velkou a hrdinskou poslušnost víry prokázala Maria před nepochopitelnými úradky Božími!*“

Ještě lépe než Abrahám nabídla Maria svého Syna, „neboť byla přesvědčená, že to, co On slíbil, je schopen i dokončit“.

„Maria je tedy naše Matka (Matka všech národů) před Bohem, v kterého uvěřila, který dává život mrtvým a volá k bytí i to, co ještě není.“

Na Bílou sobotu, tedy v den, když lidsky řečeno už nebylo v co doufat, nám Panna Maria říká: „*Dnes vás chci mít všechny u sebe, přebolestné Matky, abyste mě těšili a já abych vás učila modlit se s důvěrou, trpět s ochotou, milovat s čistým srdcem, věřit s nezlomnou jistotou a doufat s hrdinstvím i proti zjevnému opaku věci.*“ (2. 4. 1988)

Tak byla víra Panny Marie pod křížem a před zapečetěným hrobem neotřesitelná; a chce nás mít při sobě ve chvílích, kdy „důkaz věcí“ by způsobil, že by všichni ztratili víru a naději (jak už to dostatečně vidíme).

Tak se uskutečňuje zázrak Mariánského kněžského hnutí v našich srdcích.

PEKELNÉ MOCNOSTI JI NEPŘEMOHOU

Toto je Boží příslib a to, co Bůh slíbil, On také uskuteční. Je to Boží slovo. Je to jen druhá část verše Mt 16,18, ale přečtěme si celý verš, protože není možné opřít svůj život o tuto druhou část, a přitom zapomenout na první polovinu verše: „*A já ti pravím: Ty jsi Petr – Skála – a na té skále zbuduji svou církev a pekelné mocnosti ji nepřemohou.*“

Tato slova jsou velice slavnostní. Bylo to řečeno Petrovi pro dobu trvání Církve na této zemi. Pekelné mocnosti ji nepřemohou, neboť Petr je Skála (*petra*). Je to Boží slovo, o které je třeba se opřít za každých okolností. Přidávám ještě Lk 22,32: „*Petře, já jsem za tebe prosil, aby tvoje víra neochabla. A ty, až se obrátíš, utvrzuj své bratry.*“

Je to Boží slovo! Jak to, že někteří, takzvaní dobří křesťané, mohli ztratit ze zřetele tento náš jediný kompas v těchto bouřlivých časech?

Naším jediným kompasem je Boží slovo. Jak pro Abraháma a pro Marii, tak i pro nás. Stůjme pevně na Božím slově a neupadneme do pokušení *sedisvakance* (uprázdněného papežského stolce): „*Ty jsi Petr – Skála – a na této skále zbuduji svou církev a pekelné mocnosti ji nepřemohou.*“ Je to Boží slovo, příslib od Ježíše Krista.

Maria uvěřila a nebyla zklamána. Věřila i proti „jistotě věcí“, že nikdo nikdy sám sebe neosvobodil z úzkostí smrti, že mrtvý v hrobě nemůže přece vzkřísit sám sebe!

On to ale předpověděl a slíbil to! A stálo to na tomto příslibu, ne na „jistotě věcí“, ani na přirozené naději.

Resurrexit sicut dixit! Vstal, jak řekl! Z mrtvých vstal, protože to předpověděl. Máme věřit jediné a vždy jen v jeho slovo, důvěřovat, dokonce hrdinsky, jen jeho slibu. Nevíme přesně, co všechno se stane, ale víme, že Ježíšův slib, i když se zdá, že si protiřecí, nemůže být nikdy shledán vadným. I když Petr zapřel, potom napravil svou chybu a utvrzoval své bratry ve víře. A při jiné příležitosti, když Petr v Antiochii považoval za nejlepší přizpůsobit svůj postoj tak, aby nepohoršil některé křesťany z Jeruzaléma, přitom však znevážil pravdu evangelia, následně uznal svou vinu, když ho za to sv. Pavel pokáral.

V dějinách Církve se nejednou zdálo, že pekelné mocnosti měly převahu nad papežstvím, že bylo vydáno na milost a nemilost lidským konfliktům. Avšak vždy existoval pravý papež, i když byla potřebná i svatá Kateřina Sienská, aby ho přiměla vrátit se do Říma.

Ježíšovy přísliby se vždy naplní, i kdyby se zdálo, že ze strany lidí je všechno zkompromitované.

V současnosti existují v Církvi zděšení, konflikty, nepořádky, pochybnosti a všeliké zmatky, avšak Boží slovo zůstává navždy naším jediným kompasem, Ježíšovo příslibení zůstane naší důvěrou: důvěrou hrdinskou a maximální, založenou na důvěře v Mariin plán, který chtěl od začátku jako druhý závazek Hnutí: jednotu s papežem a Církví, jednotu s jeho osobou. „*Ty jsi Petr – Skála – a na té skále zbuduji svou církev a pekelné mocnosti ji nepřemohou.*“

Tečka. To stačí, i když, pokud „mluvíme jen lidsky“, jsme ve veliké bouři.

„*Bůh je věrný. On vás nedovolí zkoušet nad vaše síly, ale se zkouškou dá i prostředky, jak z ní vyjít, a sílu, jak ji snášet.*“ (1 Kor 10,13)

Východisko ve zkoušce posledních časů najdou pouze ti, kteří jsou svěřeni Panně Marii.

Pochválen buď Pán Ježíš Kristus!

P. Laurent Larroque

Duchovní cvičení MKH v Collevalenza, Itálie, 23. – 29. června 2024

Překlad z italštiny: Sr. Margita Baroková, úprava do češtiny: P. Jiří Polášek

KÝM BYL PRO NÁS DON STEFANO GOBBI?

Promluva P. Lucy Pescatoriho, generálního představeného MKH, při příležitosti zahájení procesu blahorečení Božího služebníka P. Stefana Gobbiho v Como, Itálie

Vaše Eminence, pane kardinále,

jménem celého Mariánského kněžského hnutí Vám z celého srdce děkuji, že jste naplnil naši touhu otevřít kauzu blahorečení k ověření svatosti života a hrdinských ctností Dona Stefana Gobbiho.

Děkuji i za to, že je zde přítomen i biskup Mons. Giovanni d'Ercole, drahý přítel P. Stefana, dále členové Společnosti svatého Pavla, do které P. Stefano patřil, postulátor, který přijal tento úkol, všichni spolubratři kněží, kteří přišli na tuto slavnostní událost, i všichni přítomní. Většina z nich jsou členové Mariánského kněžského hnutí, kteří Dona Stefana uznávají jako doporučením hodnou osobu, především ti, kteří přišli z různých koutů Evropy, z amerického kontinentu, z Libanonu, a velký počet věřících ze vzdálené Koreje, jako i všichni ti, kteří sledují tuto slavnost po celém světě přes internet. Pro nás pro všechny je tento den dnem požehnání a vděčnosti.

Na začátku této úvahy o životě Dona Stefana Gobbiho rozhodně nechceme předbíhat úsudek Církve, ale cítíme povinnost vydat svědectví o tom, *kým pro nás byl Don Stefano*.

Vaše Eminence, dovolte mi říci, že vůbec není přehnané, že my všichni ho pokládáme ve svém srdci za opravdového a skutečného otce. Otec je ten, kdo dává život a vychovává, a právě tím byl pro nás Don Stefano.

Byl hluboce spjatý s Pannou Marií a žil proto, aby uskutečňoval to, co ona žádala ve Fatimě. Na něm jsme viděli, co znamená žít zasvěcení Neposkvrněnému Srdci, žít pro její vítězství, které oznámila ve Fatimě. Viděli jsme i to, jak Neposkvrněné Srdce Panny Marie promění život toho, kdo se do něho ukryje.

Neposkvrněné Srdce té, která je Matkou Církve, učinilo jeho kněžské srdce plodným v rozměru otcovství vůči nám kněžím i vůči nespočetným věřícím, protože ho učinilo podobným Ježíšovu kněžskému Srdci.

Byl tedy otcem mnoha z nás kněží, mnoha z nás... Byl si hluboce vědom velikosti kněžství, takže pomáhal tisícům kněží po celém světě, aby kněžství prožívali, a v mnoha případech, aby ho znovu získali. Jeho otcovství, vložené do kněžského Srdce Ježíšova a živené v Neposkvrněném Srdci, bylo pro nás jako základ, jako střed, abychom byli v těchto těžkých časech posilňováni, pozvedáni z našich pádů, povzbuzováni, abychom se nebáli těžkostí a byli Kristovým světlem pro věřící nám svěřené.

Viděli jsme na něm horlivost pro spásu duší, která nám umožňovala žasnout nad silou jeho příkladu, jeho velkodušností a sebedarování. Říkával nám, že je třeba mít úplnou důvěru v Boha a svěřit se jako malé děti (P. Stefano rád říkával – jako „nemluvnata“) do Matčina náručí, protože Maria chce v každém z nás ztvárnit obraz svého Božského Syna, a to hlavně prostřednictvím zasvěcení jejímu Neposkvrněnému Srdci, které nám bylo darováno jako dar z nebe pro tuto naši dobu. Proto se snažil až do konce svých dní oslovit co nejvíce kněží ve všech částech světa, i v té nejzapadlejší části, a konal to velice náročnými cestami, přes své závažné zdravotní problémy, zvláště problémy srdeční. Setkával se na večeradlech s námi, a též s tisíci a tisíci věřících, kteří se chtěli od něho naučit, jak žít toto zasvěcení a dostat se do útočiště Neposkvrněného Srdce. Jsou tu mezi námi a jiní nás sledují přes internet i na jiných kontinentech. Někteří ho doprovázeli v různých částech světa a jsou svědky toho všeho, a hlavně toho, jak velké, jak povolné a poslušné bylo jeho „ano“ Panně Marii, aby ve všem plnil Boží vůli. Jeho přítomnost byla též velkým potěšením: kolik z nás dostalo od něho slovo povzbuzení, ať už to byly matky rodin, nebo kněží v malých vesničkách, nebo biskupové ve velkoměstech... bylo to pevné a zároveň něžné slovo, které uzdravovalo srdce i duši.

Byl tedy otcem pro nás, pro kněze, i pro věřící. Od něho jsme se učili, co to znamená milovat Církev a žít pro ni, trpět a obětovat se pro ni... nabídnout své vlastní svědectví a vlastní život, jen abychom byli věrni evangelium a učení Církve, abychom milovali Eucharistii a modlitbu.

Vaše Eminence, ze srdce Vám děkuji za to, že tato slavnost začala eucharistickou adorací a modlitbou svatého růžence a nyní pokračuje mší svatou. Právě Don Stefano byl naším učitelem modlitby a lásky k Ježíšovi... protože on byl otcem, vychovával svým příkladem a modlitbou... především ve večeradlech, o něž byl požádán Pannou Marií přesně před 50 lety, v roce 1974, a která on pak rozšířil do celého světa... večeradla, v nichž se modlíme s Marií za Církev a svět, v nichž se zasvěcujeme jejímu Neposkvrněnému Srdci, aby mohlo zvítězit v našich srdcích a v celé Církvi. V tomto čase můžeme být aktivní součástí jejího mateřského díla... v těžkém čase, ano, to Don Stefano stále zdůrazňoval, v němž se mocně zjevuje Boží milosrdenství i prostřednictvím mateřské činnosti Panny Marie. On se vždy snažil být toho znamením, aby ten, kdo se Bohu vzdálil, mohl být znovu nalezen a navěky se neztratil.

Zde jsou jen některé dojmy, Eminence, z toho, čím byl pro nás Don Stefano, a ještě jednou Vám děkujeme, že jste uznal za vhodné začít s ověřováním jeho opravdové svatosti života a svědectví.

Kéž Neposkvrněné Srdce, které bylo hvězdou a láskou P. Stefana, může zazářit jeho prostřednictvím a též naším prostřednictvím pokračovat ve svém mateřském díle spásy v Církvi, k Boží slávě.

Como 1. května 2024

P. Luca Pescatori

Překlad z italského: Sr. Margita Baroková, úprava do češtiny: P. Jiří Polášek

Modlitba za beatifikaci Dona Stefana Gobbiho

Nejsvětější Trojice, vzdáváme Ti díky za to, že jsi darovala Církvi a světu svého služebníka kněze Dona Stefana Gobbiho. Ve svém nekonečném milosrdenství a pro jeho pokorné a úplné „ano“ Tobě jsi ho učinila opravdovým svědkem víry v Tebe, Trojjediného Boha. Otče, ve svém bezvýhradném „ano“ byl odvážným svědkem Tvé lásky, ve svém důsledném a nadšeném hlásání evangelia svému lidu byl vynikajícím a pravdivým obrazem Tebe, Boží Synu Ježíši, a pro svou úplnou odevzdanost Tobě, Duchu Svatý, se stal ve svém kněžském apoštolátu plodným služebníkem Tvé nevěsty, hlasatelem milosrdenství a obráncem pravdy, vždy ve společenství s papežem a v poslušnosti Církvi.

Bože, v něm jsi nechal zazářit opravdové úctě, synovské lásce a nekonečné důvěře ke Tvé svaté Matce. Stal se malým apoštolem Neposkvrněného Srdce Panny Marie a pro jeho vítězství ve světě se jí zasvětil a povzbuzoval všechny, aby jí důvěřovali. V Marii nám ukázal jistou vůdkyni k Pánu Ježíši a v Něm k Tobě. Pro jeho zářný příklad víry a pokory a pro dary, kterými jsi ho zahrnul, Tě prosíme, Bože, abychom na jeho přimluvu získali tuto milost v úplné odevzdanosti do Tvé svaté vůle, jak nás to učil. (*Zde uveďte svou prosbu.*) Nakonec Tě, Pane, prosíme, aby ho Církev brzy dala za příklad pro celý Tvůj svatý lid.

A ty, milovaný otče Stefane, nadále se za nás všechny přimlouvej, abychom v následování tebe a tebou podporováni, pokračovali na naší pouti do nebe po bezpečné cestě, kterou jsi nám ukázal, jíž je Ježíš Kristus. Amen.

Otče náš – Zdrávas, Maria – Sláva Otci

S církevním schválením: Oscar kard. Cantoni, biskup v Como, Itálie